

talte sig selvfølgelig, jeg antager, det skete efter Aftale mellem den højtærede Regering og Tinget dernede, i Tilslutning til det af Ministeren anbefalede Mæglingsforslag. Men Ordføreren tilføjede, at han vilde sige den højtærede Minister og dette Ting, som han kaldte „Tinget her ovenover“, at det, der nu var foreslaaet, altsaa det af de 10 ærede Medlemmer her i Tinget opstillede Forslag, angav den yderste Grænse, hvortil Folketinget vilde gaa, at Landstinget maatte betragte det som en stor Imødekommen mod dets Anskuelser, og at der ikke kunde være Tale om, at der vilde ske nogen Forandring deri, det være da, dog at man, hvis Landstinget ønskede et Fællesudvalg, maaske kunde blive enig om en eller anden mindre væsentlig Modifikation i de Regler, som i 1867 bleve gjorte anvendelige paa Afstemningen. Han sluttede med at sige, at det var bedst, at man paa alle Steder, baade hos den højtærede Regering og her oppe hos os, var paa det rene med, at Folketinget ikke gik ind paa noget andet. Denne Udtalelse lader jo intet tilbage at ønske i Retning af Tydelighed, kun Skade, at Flertallet her i Tinget ikke har kunnet faa Øje for, at det af Folketinget vedtagne Forslag kan betragtes som en Imødekommen af dets Opfattelse. Jeg har jo allerede fremhævet, at Flertallet ikke vil noget Plebiscit, vi ville ikke spørge den hele Befolkning derovre, efter at Traktaten er vedtagen; men til vor egen Vejledning ønske vi at erfare, hvad den Del af Befolkningen, som jeg tror, jeg tør betegne som den mere besindige, nemlig den, der har Valgret til Kolonialraadene, mener om Konventionen, om den anser den for at være til Øernes Vel, og om den ønsker den vedtagen eller forkastet. Det er det, vi ønske, men det, som det andet Ting har vedtaget, er jo noget derfra vidt forskelligt. Overhovedet kan jeg ikke forstaa, hvorfor man i det andet Ting saa bestemt modsætter sig at spørge Kolonialraadsvælgerne. Det er jo vitterligt og bekendt, at det stemmer med Lovgivningen, idet det er Kolonialraadene, der angaaende alle Lovforanstaltninger vedrørende Øerne i alt Fald skulle afgive Betænkning. Da nu de nuværende Kolonialraad ere valgte med andet for Øje, er det, forekommer det os, ret naturligt, at man gaar til Kilden, hvoraf disse Raad ere fremgaaede, til selve Vælgerne. Deres Antal er ikke saa stort, ja, man har jo spottet over, at der er ikke mere end 366. Det gør ikke noget, selv om der var færre

endnu, vilde alligevel disse med Forholdene derovre fuldt ud bekendte og fortlørlige Mænds Mening om Konventionen og dens Virkninger for Befolkningen for os, Flertallet her, være af den største og mest afgørende Betydning. Hvorfor vil man ikke tillade os at faa den Vejledning? Ere de Herrer Salgsvenner bange for, at Kolonialraadsvælgerne skulle være mod Afstaaelsen? Jeg synes ikke, at der egentlig foreligger nogen afgørende Grund til at antage dette, jeg vilde snarere være tilbøjelig til at tro — hvis man da i det hele taget kan domme efter alt, hvad der er foregaaet i en Sag som denne — at Kolonialraadsvælgerne have faaet saa mange Behageligheder her fra Moderlandet i de sidste 30 Aar, at de vel kunde være fornøjede hermed og sige: Tak, nu ville vi nok gaa bort til Amerika. Jeg skal blot nævne dette, at Kolonierne derovre i 30 Aar have lidt under en stadig økonomisk Tilbagegang, men der er herfra intet, *intet* gjort for at hjælpe dem ud over denne Stilling. Der er fra Regeringens Side gjort gentagne Forsøg paa at komme Øerne til Hjælp, at lette dem de enorme Byrder, de uforholdsmæssige Byrder, som Kolonialloven har lagt paa dem. Det visnede altsammen i det andet Ting, der blev intet deraf, Øerne bleve ved at bære deres Udgifter. Eller rettere sagt, da de ikke kunde bære dem, maatte Moderlandet bære dem for dem, og deraf fremkom der efter 30 Aars Forløb den af nogle som saa enorm fremstillede Gæld, som Kolonialkasserne i dette Øjeblik staa i til Statskassen. Det er ikke saa forfærdelig meget, naar man regner, at alene Gouvernement og Militær koster over 400,000 Kr. om Aaret, og det har man ladet Kolonierne bære. Vil man regne det alene i de 30 Aar, og vil man tillige være af den Anskuelse, som jeg har, at det er Moderlandets Sag at sørge for den Slags Udgifter, vil man se, at det, som Kolonialkasserne skyldte Staten, langt fra kommer op til dette Beløb. Jeg kunde tænke mig, at naar Kolonialraadsvælgerne huskede dette — og de fleste af dem ville jo have følt Virkningerne deraf — da vilde de vist sige eller vel med Rette kunne sige: vi have ingen Grund til at være særlig taknemmelige mod Danmark for den Maade, hvorpaa vi ere blevne behandlede i de sidste 30 Aar.

Og denne Følelse vilde efter min For mening end yderligere kunne skærpes i den Retning, at man kunde ønske at komme ind under et andet Regimente, ved den